

tige til at lægge en særlig Skat paa Næring. Det derimod, der kan berettigede dertil, er den Omstændighed, at den paagældende Næring som saadan kan forudsættes at medføre forøgede Udgifter for Kommunen, men i den Henseende kan man selvfølgelig heller ikke paa nogen Maade gaa ud fra den Indtægt, som Bedriften kaster af sig, thi det kommer fuldstændig an paa Bedriftens Art. En Haandværker, der sidder med en eller to Svende eller Medhjælpere, kan ikke i og for sig antages at forvolde Kommunen større Udgift end en Købmand eller en Embedsmand, der har en eller to Kontorister paa sit Kontor. De ved Næringsvirksomhed forøgede Udgifter, der navnlig kunne være Tale om, særlig for Bykommunerne, ere f. Eks. til Brolægning, til Vandforsyning, til Brandvæsen og især Udgifter paa Grund af, at det er en Bedrift, der bestæftiger en stor Mængde Arbejdere, altsaa eventuel forøgede Udgifter til Fattigvæsen og Stolevæsen. For saa vidt kan der vel være Grund til, at slige Bedrifter maa udrede et større Tilskud, idet Staten da faar Karakter af en Art Vederlag eller Gebyr for særlig ydede Tjenester fra Kommunens Side. Men for en saadan Skats Berettigelse afgiver det ikke noget Kendetegn, om Bedriften drives af et Aktieselskab eller af en Privatmand. Enten jeg anbringer min Formue i en Fabrik, som jeg ejer og driver ganske alene, eller jeg gaar i Kompagni med en anden om at anlægge en Fabrik, og den altsaa drives af et ansvarligt Interessentskab, eller jeg sætter hele min Formue i et Aktieselskab og lader Bedriften gaa under Form, bliver Udgifterne for Kommunen og de Grunde, som kunne tale for at tage en særlig Afgift af Næringen, ganske de samme. Jeg fremfører dette, ikke fordi jeg i og for sig er imod, hvad der foreslaas i § 12, men fordi jeg tror, det er rigtigt at gøre sig de Motiver, hvorefter en saadan Skat indføres, fuldstændig klare, for at man ikke ud fra forkerte Synspunkter skal ledes til Konklusioner, som kunne blive i høj Grad uretferdige.

Endelig er der en enkelt Ting, som jeg vil fremhæve i Sammenhæng med den nye Skattepligt, nemlig den, at naar man lægger Skat paa Aktieselskaber osv., er der al mulig Opfordring til ogsaa at inddrage under Bæftatningen udenlandske Selskaber, som

have Forretning her i Landet. Der er saaledes her i København mange udenlandske Firmaer, som drive Forretning gennem deres herbærende Agenter, og naar der f. Eks. er Tale om at inddrage Assuranceelskaber under Skattepligten, er det klart, at det er urimeligt at lade udenlandske Assuranceelskaber, der gøre store Forretninger gennem herboende Agenter, være fritagne for Skat. I det hele taget tror jeg det er rigtigt at faa en Bestemmelse om, at overhovedet de, der bo i Udlandet og drive Næring eller have fast Ejendom her i Landet, skulle inddrages under kommunal Skattepligt. Det er et nyt Skatteobjekt, som jeg ikke tror, at man i og for sig kan have nogen Indvending imod at tage med.

Scharling: For saa vidt det foreliggende Lovforslag i sine Paragraffer gaar ud paa at finde nye Objekter for den kommunale Bæftatning, skal jeg efter de Udtalelser, der ere fremkomne, og navnlig efter den ærede sidste Talers Bemærkninger ikke kunne synnerlig dybt ind derpaa. Jeg skal kun bemærke, at adskillige af de Betragtninger, som bleve nævnte af den sidste ærede Taler paa dette Punkt, deler jeg og det endogsaa i forstærket Grad. Jeg har stor Betænkthed ved den uomtvistelige Dobbelbæftatning, som Bæftatningen af Aktieselskaber medfører, og vil unægtelig i hvert Fald anse det for hensigtsmæssigt at gøre en af de Begrænsninger, som det ærede Medlem omtalte, og som der tidligere har været Tale om, enten at fritage en Del af Aktieselskabernes Indtægter eller at tillade Aktionærene at fradrage et tilsvarende Beløb i deres personlige Skatteindtægt. For saa vidt der i Bestemmelsen nævnes Stiftelser, har jeg ogsaa den Betænkthed, som det ærede Medlem omtalte, nemlig med Hensyn til milde Stiftelser og velgørende Anstalter, som jeg ikke finder nogen som helst Grund til at inddrage under Bæftatningen; det vilde i Virkeligheden kun være et Omvøb, idet de vedkommende Kommuner vilde blive nødsagede til i ganske tilsvarende Omfang at paatage sig de Byrder, som de milde Stiftelser ved Bæftatningen vilde blive sat ude af Stand til vedvarende at bære. Heller ikke finder jeg egentlig tilstrækkelig Grund til at inddrage Sparekasserne under